

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **CZT a.s.**, IČ 25272322
sídlem Lísková 1513, 286 01 Čáslav
zastoupeného advokátem JUDr. Vladimírem Dvořáčkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**, IČ 71214011
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 10. 2016, č.j. 29883-2/2016-900000-304.3 a č.j. 29883-3/2016-900000-304.3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadená rozhodnutí

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou soudu dne 6. 12. 2016 (v poslední den lhůty) domáhal zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označených dvou rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání a potvrzena rozhodnutí (dvě rozhodnutí o zřízení zástavního práva) Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 8. 3. 2016, č.j. 14742/2016-590000-42 a č.j. 14749/2016-590000-42, jimiž bylo ve věci neuhrazených vykonatelných nedoplatků ve výši 9.257.883 Kč zřízeno zástavní právo k (i) šesti osobním automobilům a (ii) nemovitým věcem v k.ú. Čáslav.

II. Podstata věci

2. Jak shora uvedeno, oběma rozhodnutími Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „Celní úřad“) ze dne 8. 3. 2016, č.j. 14742/2016-590000-42 a č.j. 14749/2016-590000-42 bylo zřízeno zástavní právo k nemovitým věcem a osobním automobilům žalobce ve věci neuhrazených vykonatelných nedoplatků ve výši 9.257.883 Kč. Dle vydaných rozhodnutí se jednalo celkem o 10 neuhrazených pohledávek, z čehož tři pohledávky byly nedoplatky na spotřební dani, jenž byly potvrzeny rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 10. 2015, č.j. 30Af 6/2011-542, dalších šest pohledávek bylo tvořeno nedoplatky na penále (platební výměry) a jedna pohledávka nedoplatkem na exekučních nákladech – vše vyměřeno Celním úřadem.

3. Žalobce proti oběma rozhodnutím o zřízení zástavního práva podal odvolání, žalovaný napadenými rozhodnutími jeho odvolání zamítl a obě rozhodnutí potvrdil.

III. Obsah žaloby

4. Proti oběma rozhodnutím žalovaného podal žalobce velmi obsáhlou žalobu čítající 27 stran hutného textu, ve které z převážné části opakuje, či dokonce doslova kopíruje své odvolací námitky z daňového řízení. Soudní řízení však není řízením navazujícím na rozhodování správních (finančních) orgánů, a proto z povahy věci nedává smysl v soudním přezkumu znovu opakovat argumentaci podporující správní rozhodnutí. Pro účely posouzení dané žaloby (aby tak vůbec bylo přezkoumatelným způsobem možné) soud níže stručně shrnuje žalobní námitky, též dle členění textu žaloby, následně:

- a. Nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí žalovaného a chybný procesní postup spočívající v tom, že žalovaný se odmítl zabývat skutečnou správností podkladových platebních výměrů, kterými byly vyčísleny nedoplatky. Proti platebním výměrům totiž žalobce podal odvolání a žalovaný tak měl buď vyčkat rozhodnutí o odvolání, a pokud nikoli, měl sám posoudit výši tvrzených nedoplatků.
- b. Lhůta pro placení daně uplynula, proto nemohla být ani vydána rozhodnutí o zřízení zástavních práv. Splatnost spotřební daně za jednotlivá období nastala v roce 2006, lhůta pro placení daně tak uplynula nejpozději dnem 31. 12. 2012. Dříve vydané rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 6. 5. 2011 bylo zrušeno pro nezákonnost.
- c. Lhůta pro stanovení daně navíc též uplynula, přičemž rekapituluje vývoj daňového řízení v dané věci a též ve věci vydaná rozhodnutí správních soudů.

- d. Byl porušen princip proporcionality, zdrženlivosti a hospodárnosti. K tomu uvádí, že několik dní před vydáním rozhodnutí o zástavním právu se dotázal správce daně na označení bankovního účtu a avizoval platbu na nedoplatek ve výši 4.393.533 Kč. Byl připraven své závazky uhradit a též je uhradil, část byla vymožena. Přikročení ke zřízení zástavního práva tak bylo neproporcionální. Argumentace žalovaného o pohledávce cca 9 mil. korun nemůže obstát. Dále tvrdí, že hodnota nemovitých věcí postižených zástavním právem byla několikanásobně vyšší.
- e. Vyčíslené nedoplatky penále, resp. úrok z prodlení nebyly vyměřeny ve správné výši – nezákonná aplikace ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků.
- f. Použitá sazba penále je nezákonná.
- g. Zřízení zástavního práva bylo nepřípustné pro exekuční náklady, neboť exekuční příkaz byl doručen žalobci až poté, co bylo zřízeno zástavní právo.
- h. Další vady rozhodnutí obou stupňů spočívající v absenci elektronických podpisů oprávněných úředních osob, a též zřízení zástavního práva k automobilu, který již řadu let není veden v účetnictví žalobce a není ani v jeho vlastnictví

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, ve vyjádření k žalobě odkázal především na obsah obou (obdobných) žalovaných rozhodnutí i rozhodnutí celního úřadu, setrval na jejich odvodnění. Poznamenal, že žalobce v žalobě opakuje své námitky z odvolacího řízení, připomněl zásadu presumpce správnosti správních aktů. Jako reakci k žalobním výtkám proto částečně zopakoval argumentaci ze svých rozhodnutí a reagoval dále na jednotlivé oblasti – body podané žaloby, vyvracel tak žalobní konstrukce vystavené žalobcem. Zdůraznil, že v řízení o zřízení zástavního práva není prostor pro věcný přezkum podkladových rozhodnutí – k tomu slouží jiné řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

7. Jak již soud uvedl shora, musel ze složitě a velice tendenčně pojaté žaloby, která obsahuje z velké části polemiku s žalovaným rozhodnutím a časté opakování argumentace žalobce, vymezit stěžejní žalobní body ve smyslu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (srov. výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-18 a nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04). Soud alespoň postupoval z členění a nadpisů podané žaloby. K uvedenému krajský soud uvádí, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). K tomu lze dodat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto

odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Zároveň je též třeba dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka – srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně za podmínek tomu přiměřeného kontextu i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II ÚS 2774/09 – odst. 4 odůvodnění, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/20011-72, tzn. že na určitou námitku lze reagovat i tak, že odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, též rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21).

8. Krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí netrpí vadami řízení uvedenými v ust. § 76 odst. 1 s. ř. s., žalované rozhodnutí není nicotné a nejedná se o další případy průlomu do dispoziční zásady. Z hlediska opakovaného tvrzení žalobce o nevypořádání části jeho dílčí argumentace v odvoláních proti rozhodnutím správce daně, soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánu veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán či následně správní soud, vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, jak soud již výše uvedl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9, dále např. ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Pokud tak žalobce v odvolacím řízení předloží námitku, která nemůže ze své podstaty obstát – byť k ní dodá sáhodlouhé právní pojednání – nemůže být úkolem ani povinností správního orgánu žalobcovy konstrukce stejně sáhodlouze vyvracet.

9. Z napadených rozhodnutí a z předchozího řízení (zjištěno ze správního spisu) se podává, že předmětem přezkumu jsou dvě rozhodnutí o zřízení zástavního práva vydaná dle daňového řádu, a to k: (i) nemovitým věcem zapsaným na LV č. 2449 v k.ú. Čáslav a (ii) šesti osobním automobilům. Obě rozhodnutí Celního úřadu tak zajišťovala 10 (deset) v obou případech totožných pohledávek. Pohledávkami zajišťovanými oběma zřízenými zástavními právy jsou tři nedoplatky na spotřební dani z tabákových výrobků za období únor, březen a duben 2006 ve výši 309.360 Kč, 1.755.618 Kč a 2.328.555 Kč. Takto uvedené tři pohledávky se v minulosti staly předmětem soudního přezkumu, přičemž byly

s konečnou platností stvrzeny rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové čj. 30 Af 6/2011-542 ze dne 13. 10. 2015. Dalších šest zajišťovaných pohledávek je tvořeno nedoplatky na penále dle platebních výměrů vydaných Celním úřadem dne 24. 2. 2016, resp. 7. 3. 2016 ve výši 330.691 Kč, 1.873.135 Kč, 2.478.752 Kč, 18 Kč, 98 Kč a 13 Kč. Poslední zajišťovanou pohledávkou je nedoplatek na exekučních nákladech vyměřený rozhodnutím Celního úřadu rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016 ve výši 181.526 Kč. Toliko pro úplnost se dodává, že kasační i ústavní stížnost ve věci rozsouzené citovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové byla odmítnuta.

10. K soudnímu přezkumu v dané věci je tak třeba (v jisté opozici k obsahu a rozsahu námitek žalobce) připomenout to, co může být obsahem přezkumu v zajišťovacím řízení, mezi něž zřízení zástavního práva patří. Ostatně takový postoj zaujal správně i žalovaný. V rozsudku čj. 9 Afs 93/2012-44 ze dne 31. 7. 2013 Nejvyšší správní soud zopakoval, že: *“... v zajišťovacím řízení již nelze napadat věcnou správnost a zákonnost zajišťovaných rozhodnutí. K tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutí, jímž byla vyměřena daň, neboť pouze na základě těchto opravných prostředků lze zpochybnit správnost a zákonnost platebního výměru. V posuzované věci, tj. v řízení, kde bylo napadeným rozhodnutím zřízeno zástavní právo k nemovitosti stěžovatele, již není prostor pro zpochybnění správnosti zajišťovaných rozhodnutí. S odkazem na výše uvedené lze ve shodě s krajským soudem vyslovit, že v řízení o zajištění daňové pohledávky zřízením zástavního práva, resp. v řízení odvolacím, lze pouze napadat existenci zajišťovaného rozhodnutí, jeho vykonatelnost, vhodnost zvoleného způsobu zajištění a případnou prekluzi práva vybrat daň. ... Závěry Nejvyššího soudu, na které stěžovatel poukázal, neovlivňují existenci ani platnost vydaných platebních výměrů.”*

11. Ze shora uvedeného se tak podává, že převážná část žalobních námitek žalobce stojí mimo rozsah přezkumu, ke kterému byl povinen žalovaný. Obdobně tomu je i soudním řízením. A to i přes to, že se žalobce v odvolání a též i v žalobě, jež je z větší části kopií odvolání, pokoušel komplikovaně skrze složitou právní a skutkovou argumentaci odůvodnit jiný náhled na věc. Z toho důvodu se pak soud ani nebude vyjadřovat podrobně ke každému okruhu námitek žalobce, neboť je zřejmé, že pro řádný obsah soudního přezkumu postačí posouzení v rozsahu shora uvedených závěrů NSS. Na takový postup ostatně poukazoval též žalovaný.

12. Existence zajišťovaných rozhodnutí – podkladem zřízených zástavních práv je deset zajišťovaných rozhodnutí (a z nich plynoucích nedoplatků na dani), avšak ani u jednoho z nich žalobce fakticky nespornuje jeho existenci. Naopak jejich existenci vysloveně zmiňuje, když se různými způsoby argumentace pokouší obsah rozhodnutí, resp. jejich oprávněnost a rozsah zvrátit. Není tomu tak formálně u citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jehož obsah žalobce stěží může popřít, neboť sám v minulosti na tento reagoval kasační i ústavní stížností. Nicméně i u doměřené spotřební daně (skrze citovaný rozsudek) uvádí, že lhůty pro stanovení i placení daně uplynuly. U šesti platebních výměrů na daňové penále žalobce uvádí, že nejsou pravomocné, neboť byly napadeny odvoláním. Tím sám připouští jejich existenci. Zde žalobce sám poznamenává, že odvolání nemá dle ust. § 109 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) odkladný účinek. Konečně u poslední zajišťované pohledávky spočívající v exekučních nákladech se žalobce snaží dovodit, že daňová exekuce byla nařízena až 11. 3. 2016, tedy 3 dny po zřízení zástavního práva. Žalobce se však mýlí, neboť daňová

exekuce byla nařízena (viz ust. § 178 daňového řádu) vydáním exekučního příkazu, tedy dnem 8. 3. 2016. Výše exekučních nákladů je opřena o ust. § 183 citovaného zákona a je splatná. Náklady se vymáhají s nedoplatkem – viz ust. § 182 odst. 6 daňového řádu.

13. Vykonatelnost rozhodnutí – soud nemá pochyb, že tato podmínka byla u všech zajišťovaných rozhodnutí splněna. Tři doměrky na spotřební dani se staly před vydáním napadených rozhodnutí zcela jistě splatnými, neboť o nich bylo vydáno shora citované soudní rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 10. 2015. Původní splatnost dle platebních výměrů uplynula 10. 4. 2006. Náhradní datum splatnosti (po vydání citovaného rozsudku krajského soudu) uplynulo 19. 11. 2015 – viz stanovení s odkazem na ust. § 160 odst. 1 daňového řádu. Daňové penále, tj. dalších šest zajišťovaných rozhodnutí se stalo splatnými ke stejnému dni jako doměřená daň – viz § 251 odst. 3 daňového řádu. Též exekuční náklady z exekučního příkazu jsou splatné, neboť zákon stanoví, že se vymáhají spolu s nedoplatkem (viz § 182 odst. 6 daňového řádu) a zákon nekonstruuje jinou lhůtu splatnosti. Tudíž podmínka vykonatelnosti všech rozhodnutí byla splněna.

14. Vhodnost zvoleného způsobu správcem daně, přiměřenost a proporcionalita – zástavním právem byly postiženy nemovitosti ve vlastnictví žalobce, přičemž ze správního spisu a též nahlédnutím do mapy KN vyplývá, že se jednalo o soubor pozemků a budov areálu v městské zástavbě. Postiženo zástavním právem též bylo 6 osobních automobilů žalobce. Zajišťované pohledávky však činily 9.257.883 Kč. Soud tak má za to, že postup Celního úřadu a posléze žalovaného, rozhodně nenese znaky nevhodnosti či nepřiměřenosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 4 Afs 48/2015- 32) opakovaně dovodila, že: „...*princip proporcionality předpokládáný v ust. § 170 daňového řádu však nelze vykládat a aplikovat tak, že jeho prostřednictvím vytvoříme zcela novou právní úpravu spočívající v daném případě ve vytvoření povinnosti pečlivě zjišťovat hodnotu zastavovaného majetku a tu porovnávat s výší daňového nedoplatku. Základní zásady je totiž nutné vnímat jako principy, jejichž prostřednictvím je korigován ryze formální výklad práva a postup za tím účelem, aby bylo dosaženo spravedlivého výsledku s ohledem na tyto všeobecně přijímané hodnoty, které fungují jako materiální korektiv normativního právního aktu.*“ Pokud tedy správce daně zajistil majetek, který zjevně nepřevyšuje daňové pohledávky řádově, nejedná se o neproporcionální zásah. Kasační soud rovněž v judikatuře uvedl, že není na místě, aby správce daně před zřízením zástavního práva zajišťovaný majetek musel např. zkoumat znalecky tak, aby byl schopen blíže seznat jeho hodnotu. Soud tedy opakuje, že v daném případě zjevnou nepřiměřenost nespátřuje. Tato by nastala např., pokud by došlo k tomu, že pohledávka v řádech desítek tisíc korun by byla zajištěna majetkem v hodnotě milionu korun. I v situaci, kdy by snad mělo být připuštěno, že vykonatelné a odvoláním napadené platební výměry na daňové penále nemohly být podkladem pro rozhodnutí o zřízení zástavního práva, stále zde existovaly pohledávky na dani ve výši přesahující čtyři miliony korun.

15. Žalobce též argumentuje tím, že dotazem na číslo účtu u správce daně avizoval platbu části (přibližně jedné poloviny) nedoplatků, na což měl Celní úřad reagovat tak, že mohl vyčkat úhrady a nikoli rozhodnout i zřízení zástavního práva. Takový postup však soud nemíní Celnímu úřadu přisuzovat, neboť jeho právem a povinností bylo konat mimo jiné tak, aby daně byly vybrány a nikoli vyčkávat kroků daňového poplatníka po splatnosti. V dané věci je třeba přihlídnout k chování žalobce jak poplatníka, který

rozhodně své povinnosti v minulosti neplnil řádně a včas. Včetně toho, že nikoli nepatrný počet rozhodnutí správce daně činí žalobce svými podáními předmětem přezkumu ve všech stupních správních i soudních, včetně ústavních stížností.

16. Prekluze práva vyměřit daň – žalobce tímto směrem svoji argumentaci vede, když namítá, že lhůta pro placení daně dle § 160 daňového řádu uplynula. Tato námitka rovněž nemůže v projednávané věci obstát. Žalovaný se s touto vypořádal stručným a odpovídajícím tvrzením, že v době vydání rozhodnutí existovaly pravomocné a zčásti i vykonatelné předpisy daní, resp. příslušenství. V dané věci se placení daně i penále odvíjí od již shora vícekrát citovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové čj. 30 Af 6/2011-542 ze dne 13. 10. 2015. Lhůta 6 let pro placení spotřebních daní splatných v roce 2006 (viz § 160 daňového řádu) byla přerušena rozhodnutím o zřízení zástavního práva ze dne 6. 5. 2011, na čemž nic nemění následná rušící rozhodnutí (i soudní), jak se snaží argumentačně dovodit žalobce. Svoji argumentací se tak opět fakticky snaží nabourat pravomocný výsledek dlouhotrvajícího soudního sporu.

17. Další námitky žalobce z obsáhlé žaloby nemohou být předmětem soudního přezkumu činnosti správce daně ve fázi zajištění daně, tedy po jejím vyměření. Argumentace žalobce k tomu, že jedno či více z osobních vozidel již není v jeho účetnictví a v jeho vlastnictví na správnosti vydaných rozhodnutí nic nemění. Tuto opakuje již ze správního řízení. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí poskytl řádné a odpovídající odůvodnění, na které soudu v plném rozsahu odkazuje. Nadto, pokud osobní automobil žalobce nevlastní a mělo by snad zástavní právo vzniknout neoprávněně k tíži např. nového vlastníka, netýká se to pak nijak práv žalobce, která se snaží hájit v soudním řízení. Předmětem řízení dle § 65 s.ř.s. je stručně řečeno, tvrzené zkrácení práv žalobce a nikoli jiných osob.

18. Toliko pro úplnost se soud vyjadřuje k námitce absence popisu oprávněných osob na vydaných rozhodnutích. Soud z předloženého správního spisu v elektronické formě ověřil, že vydaná rozhodnutí jsou elektronicky podepsána oprávněnými osobami, tudíž námitky žalobce nejsou případné. Dále je možné uvést, že není v řízení sporu o tom, že rozhodnutí byla doručována do datové schránky zástupce žalobce ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb. Ustanovení § 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů stanoví, že úkon učiněný prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný. Již samotné zřízení datové schránky představuje jednoznačné vymezení subjektu, proto naplňuje definici elektronického podpisu (podle občanského zákoníku). Tento názor podporuje také judikatura (např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2011, sp. zn. 3 VSPH 605/10). Zaslání rozhodnutí skrze datovou schránku tedy umožňuje identifikovat konkrétní osobu, která právní jednání činí, a tudíž není třeba připojit k podání elektronický podpis, jak předpokládá § 102 odst. 1, písm. g) daňového řádu.

19. Soud tedy s ohledem na shora uvedené shrnuje, že žalobu posoudil jako nedůvodnou a proto ji zamítl.

VI. Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 19. června 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu